

De Bradwells

II

Een
dwarse
bruid

KASEY STOCKTON

Kasey Stockton

Een dwarse bruid

De Bradwells – deel 2

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor Susie, die in geen enkel opzicht op
de standaardschoonmoeder lijkt.
Ik ben blij met je en ik hou van je!

1

Thea

Ik had altijd gedacht dat ik er goed in was om mezelf te verbergen, maar deze keer vroeg ik me af of ik niet te ver was gegaan met mijn vermomming. Er zat meel rond mijn neus, dat effectief mijn lichte sproeten en bleke huid onder een laag wit poeder verborgen hield en ook het donkere haar dat onder mijn kapje vandaan piekte. Ik zag eruit alsof de pot met meel was ontploft terwijl ik erboven hing. De kokkin zou niet blij zijn met de puinhoop die ik ervan had gemaakt.

Bakken leek zo veel makkelijker wanneer iemand anders het deed. Maar toen me werd gevraagd om het deeg te kneden, waren de details me een beetje ontgaan. Het kon echter nooit al te ingewikkeld zijn. De klont deeg rollen, erin stompen en weer rollen...

‘Ongelofelijk, kind!’ zei de kokkin, die naar binnen stormde. Haar bruine haar ging schuil onder een kapje en om haar volumineuze middel was een schort gebonden. ‘Wat probeer je met dat arme deeg te doen?’

‘Kneden?’

‘Het lijkt er meer op alsof je het morsdood slaat,’ mopperde de kokkin zacht. Ze duwde me met haar heup opzij en ik leunde met mijn achterwerk tegen het aanrecht, terwijl ik met mijn pols over mijn voorhoofd veegde. Ik werkte pas twee weken als keukenhulp voor familie Fuller, maar ik kon nog niet eens fatsoenlijk deeg kneden om het te laten rijzen.

‘Begin maar aan de erwten,’ zei de kokkin, die naar een lege emmer in de hoek wees.

‘Ja, mevrouw.’ Ik pakte de emmer en liep naar buiten.

‘Neem meteen wat bietjes meel!’ riep de kokkin door de dichte deur heen. ‘En maak je gezicht schoon, kind. Je ziet er niet uit!’

Ik deed de deur weer open om haar te laten weten dat ik haar had gehoord.

Na de laatste paar jaar op de school voor jongedames van mevrouw Moulton te hebben doorgebracht, voelde ik me absoluut niet op mijn plek in de ingewanden van zo’n groot en chic huis, waar ik hielp bij het bereiden van het diner en daarna samen met de kokkin schoonmaakte. Mijn moeder zou verbijsterd zijn als ze nog had geleefd en me zo zou zien, en bij die gedachte draaide ik aan de ring om mijn vinger. Buiten het ongemak bood de anonimiteit van mijn huidige betrekking me een bepaalde veiligheid. Het zou niet uitmaken wie er bij familie Fuller kwam eten, omdat ik nooit direct met een van hun gasten in contact zou komen.

Nadat ik tevergeefs mijn uiterste best had gedaan om gouvernante te worden – de kinderen waren te jong en ook nog eens ongehoorzaam – en daarna assistente van een modiste – ze had mijn verfijnde manieren gewaardeerd, maar mijn steken waren zo abnormaal groot, dat je de kans liep om erover te struikelen – was ik op een markt in Brumley op dit baantje als keukenhulp gestuit. Na alle tegenslag leek het eindelijk de goede kant op te gaan. Dit was de ultieme schuilplaats. Ik zou hier nooit worden ontdekt en de kokkin was vastbesloten om me alles te leren wat ik moest weten, hoewel het erop leek dat ik haar geduld nogal vaak op de proef stelde.

Maar ik was vooral blij met mijn huidige betrekking omdat ik nu onafhankelijk was. Mijn veiligheid en succes hingen alleen van *mij* af en van niemand anders, en de kans was klein dat ik mezelf zou verraden. Ik bevond me dus in een comfortabele positie, op het eelt op mijn handen en mijn geschaafde knokkels na, dan.

Mijn knieën werden vochtig van de harde, koude grond, ter-

wijl de late herfstzon mijn nek verwarmde. Ik boog me voorover, plukte de peulen waar de erwten in zaten, die ik bij het steeltje knakte, en gooide ze in de emmer. Een restje meel van mijn mislukte kneedpartij kriebelde in mijn neus en ik gebruikte de rand van mijn schort om het van mijn gezicht te vegen.

Het was bijna een halfjaar geleden dat ik was weggeglip uit de school voor jongedames om te ontsnappen aan de onprettige toekomst die voor me opdoemde. In die tijd had ik me nog niet in zo'n aangename situatie bevonden als nu, wat eerder wees op hoe beroerd ik de vorige twee wel niet had gevonden, dan op hoe geweldig de huidige was. Het gedrag van de kokkin was niet om over naar huis te schrijven en het werk uitputtend. Elke avond viel ik in slaap voordat mijn hoofd mijn kussen raakte en mijn handen voelden steeds meer aan als geloid leer. Maar de korte momenten dat ik hier buiten was, waren kleine schatten die me de lange dagen door hielpen.

Ik zat daar geknield in de tuin van de keuken, met de zon op mijn rug, die mijn huid verwarmde, dwars door de ruwe dienstmeisjesjurk die ik moest dragen. Het uniform leek in niets op de overdadige baljurken en zijden kousen waaraan ik gewend was, maar ik offerde graag wat luxe op om een *eigen* leven te kunnen leiden.

Ik was niet van plan om voor altijd een dienstmeisje te blijven, maar gewoon lang genoeg om de juiste man te vinden en voor een toekomst te kiezen die ik zelf had uitgezocht. Het leek in mijn huidige positie echter steeds lastiger te worden om mannen te ontmoeten. Misschien zou ik mijn doel eerder bereiken als ik een baantje als winkelmeisje of assistente zou vinden, zolang ik maar niet hoefde te naaien.

Mijn ouders hadden elk verlangen om een echte heer als echtgenoot te vinden bedorven. In mijn ervaring waren echte heren de ellendigste wezens die je maar kon treffen en ik zou veel gelukkiger worden met een bescheiden iemand.

Er denderden hoeven over de aangestampte laan die langs de tuin voerde. Een natuurstenen muurtje scheidde me van de weg,

maar ik wendde me voor de zekerheid af van de stofwolk die al snel mijn kant op zou komen. De heer op het paard droeg behoorlijk chique kleding en een frons ontsierde zijn knappe gez... Wacht, *lieve help*. Er voer een huivering door me heen toen mijn blik over zijn bekende voorkomen gleed. Ik kende hem.

Dit was Benedict Bradwell – of de zon speelde een spelletje met me, door zijn gezicht te vervangen door dat van de laatste man in Engeland die ik ooit wilde terugzien. Een man die ik nu dus bijna knap had genoemd. Mijn hersens verdienden een schrobbeurt met zeep voor die maar net op tijd afgekapte gedachte.

Zijn verveelde blik dwaalde in mijn richting en voordat ik helemaal achter het stenen muurtje kon wegduiken, lichtten zijn blauwe ogen op van herkenning.

Nee! Hij had me gezien. Ik luisterde hoe het geroffel van de hoeven van zijn paard in de verte wegstierf, klemde de emmer stijf tegen me aan en hoopte dat hij zou doorrijden. Tot mijn ongenoegen vertraagde het paard. Ik hoorde dat Benedict keerde, maar ik kon hem niet onder ogen komen. Als hij me zou vinden en merkte dat hij echt *mij* in de armoedige jurk over een verzameling peulen gebogen had zien zitten, zou hij me ongetwijfeld bij mijn veilige plekje in Brumley vandaan slepen en me afleveren bij het huis van mijn wellustige chaperonne. Of nog erger, dat Benedict me mee naar huis zou nemen.

Ik sprong overeind en rende met een knoop in mijn maag zo snel als ik kon naar het huis. Benedict riep mijn naam, waardoor mijn voeten zich alleen maar sneller voortbewogen. Ik stormde de keuken binnen en de kokkin schrok zich een ongeluk, waarna ze opkeek van de plek waar ze het deeg stond om te vormen tot broden.

‘Dat doen we hier dus niet!’ zei ze met een frons in haar voorhoofd.

‘Nee, mevrouw.’ Mijn hart bonkte in mijn keel en mijn wangen liepen rood aan. Benedict zou me echt niet de keuken van een vreemde in volgen.

Ik liep naar de hoek van de keukentafel, maakte de peulen

open en haalde de erwten eruit, terwijl mijn hart zijn best deed om mijn borst uit te wandelen.

De deur rammelde door een snel geklop en de kokkin keek er met een opgetrokken wenkbrauw naar. Was hij me gevolgd? In paniek reikte ik over de tafel en terwijl de blik van de kokkin nog op de deur was gericht, pakte ik een handvol bloem en smeede die in mijn gezicht.

Ik hoestte. Het zocht zich een weg mijn neus in en droogde mijn huid uit, en ik moest knippen van het witte poeder dat ik in mijn ogen had gekregen. Snel focuste ik me weer op mijn taak met de peulen en de erwten, en hield mijn blik naar beneden gericht.

De deur rammelde nog eens door een hard geklop en de kokkin beende ernaartoe om open te doen. Ze trok hem open en zoog van verbazing luidruchtig een teug lucht naar binnen. Ik moest toegeven dat Benedict een nogal adembenemende verschijning kon zijn wanneer hij zijn best deed, maar de plotselinge kortademigheid van de kokkin voelde hoe dan ook aan als verraad.

‘Dit is niet de hoofdingang, meneer,’ zei ze, alsof Benedict per ongeluk onze onbeduidende achteringang voor de voordeur had aangezien.

Ik liet snel mijn blik weer naar de erwten en mijn bezige handen zakken, en dwong hem in gedachten om te vertrekken. Hij gaf natuurlijk geen gehoor aan mijn innerlijke smeekbede. Niet dat ik had verwacht dat hij ook maar iets zou doen wat ik hem vroeg.

‘Ik ben op zoek naar juffrouw Northcott.’ Zijn diepe, kalme stem resoneerde door de keuken en prikkelde in mijn nek.

‘Er is hier niemand die zo heet.’

Ik was zo blij dat ik eraan had gedacht om bij mijn werkgevers een valse naam op te geven.

‘Is zij dat niet, daar?’ Benedict moest naar mij hebben gewezen, omdat ik de enige andere aanwezige was. ‘Juffrouw Dorothea Northcott?’

‘Nee, meneer. Dat is onze Mary.’

Ik was zo blij met de kokkin en haar plotselinge verwarring. Het klonk alsof ze met genegenheid mijn naam uitsprak en Benedict zou zich niet kunnen voorstellen dat ook maar iemand die emotie voor mij zou kunnen voelen.

Ik keek heel even op en zag dat Benedict me stond te bestuderen. Zijn ogen werden groter toen ze mijn met meel bedekte gezicht bereikten. Er trok een vragende blik over zijn gezicht en ik hoopte dat hij aan zichzelf begon te twijfelen en dat het niet de verbazing was dat hij me onder een laag wit poeder aantrof.

‘Thea,’ zei hij tegen me. Ik vocht tegen de impuls om op de ingekorte versie van mijn naam te reageren. Het was zo lang geleden dat ik die had gehoord. Het was een connectie met mijn overleden ouders en met de moeder van Benedict – lady Edith, mijn peetmoeder – die me onder haar hoede had genomen en me kort na de dood van mijn moeder in huis had genomen.

‘Waarom doe je dit?’ vroeg hij.

De kokkin wierp me een blik toe en er gleed een geschrokken uitdrukking over haar gezicht. *Maak alsjeblieft geen opmerking over mijn meelwangen.* Maar ze leek zichzelf tot de orde te roepen. ‘Kan ik u nog ergens anders mee van dienst zijn, meneer?’ vroeg ze hem, blijkbaar genoeg van deze onzin in haar keuken. ‘Dit is niet de vrouw die u zoekt.’

Benedicts kaakspieren spanden zich. Hij keek van mij naar de kokkin. ‘Nee. Dank u. Het lijkt erop dat ik me heb vergist.’ Hij keek nog eens naar mij. ‘Ik zal jullie met rust laten.’

Zijn gezichtsuitdrukking zei iets anders en ik wist opeens heel zeker dat hij andere bedoelingen had.

De deur ging achter hem dicht en de kokkin produceerde een vreemd kuchje. ‘Sommige mannen denken dat alle vrouwen op elkaar lijken. Waarschijnlijk heb je dezelfde kleur haar als die Dorothea Northcott, maar lijken jullie totaal niet op elkaar.’

‘Dat denk ik ook,’ was ik het met haar eens.

Ze concentreerde zich weer op de broden en keek van de emmer met erwten naar de werktafel tussen ons in. ‘Waar zijn mijn bietjes?’

Ik moest moeite doen om niet te glimlachen. Het was een opluchting dat de kokkin zo snel omschakelde, omdat dat betekende dat ze niet vermoedde dat Benedict wel degelijk de juiste voor zich had gehad.

‘Die ben ik vergeten.’

‘Nou, ga ze dan halen, kind.’

Pas nadat Benedict heel ver weg was. ‘Ik ga zo meteen. Ik ben bijna klaar met de erwten.’

Ze bromde iets.

Ik dwong mijn vingers om langzamer te bewegen. Ik pakte de peulen een voor een uit de emmer en pelde ze, waarna ik de erwten er overdreven onhandig uit haalde. De ramen die hoog in de muren waren aangebracht, bevonden zich niet aan de juiste kant om Benedict te zien wegrijden, dus zou ik hem eenvoudigweg genoeg tijd moeten gunnen om te verdwijnen.

Bijna een halfuur later sloeg de kokkin met haar platte hand op de tafel, waardoor ik schrok. ‘Schiets op, meid.’

‘Ik ben bijna klaar. Ik heb er nog maar twee over.’ Ik pulkte ze snel open en schoof de schaal met erwten naar de kokkin toe, waarna ik de peulenschillen in mijn schort verzamelde om ze buiten op de composthoop te gooien. De zon scheen in mijn ogen en ik hield mijn hand erboven terwijl ik de peulen weggooiden en daarna naar de bietjes liep.

‘Ik begon me al af te vragen hoeveel uur ik hier zou moeten wachten.’

De zware stem klonk achter me en hoewel ik meteen wist dat hij van Benedict was, vloog ik van schrik zeker tien centimeter de lucht in.

Dat hij *uren* zou hebben moeten wachten? Hij geloofde toch zeker niet echt dat ik naar buiten was gekomen om met hem te praten? Ik wierp hem een blik over mijn schouder toe, blij dat ik nog niet alle meel van mijn gezicht had geveegd. ‘Ik ben Mary,’ zei ik met het meest armoedige accent dat ik kon verzinnen. ‘Ik ken de vrouw niet naar wie u op zoek bent. Ik ben het in elk geval niet.’

De rechte streep die zijn mond vormde, maakte duidelijk dat hij me niet geloofde.

‘Wat is er met je aan de hand, Thea? Mijn moeder maakt zich vreselijk zorgen en als je niet uitkijkt, zorg je er ook nog eens voor dat er allerlei geruchten de ronde gaan doen.’

Ik kreeg er een knoop van in mijn maag. Was mijn angst om een slechte reputatie te krijgen er niet gedeeltelijk de reden van geweest dat ik was gevlucht? Het was nooit mijn bedoeling geweest om nog meer schande op mijn naam te laden; mijn ouders hadden daar al genoeg hun best voor gedaan. Maar ik zou niet toestaan dat Benedict me nu uit evenwicht zou brengen. Ik gaf geen krimp. ‘Echt, meneer. Ik ben niet de juffrouw Northcott over wie u het had.’

‘Maak dat de kat wijs!’ Hij wreef over zijn gezicht. ‘Een beetje wit poeder is niet genoeg om me om de tuin te leiden. Laat die façade vallen. Ik weet dat jij het bent.’ Zijn borst ging op en neer van frustratie.

Zoals ik de situatie inschatte, had ik twee opties. Ik kon toegeven dat hij gelijk had, of blijven doen alsof ik niet wist wat hij bedoelde tot hij aan zichzelf begon te twijfelen en verdween.

Maar eerlijk gezegd had ik helemaal geen keus. Geen enkele situatie in deze wereld zou me zo ver kunnen krijgen dat ik Benedict zou laten winnen.

‘Dat is meel, meneer, en geen vermomming. Dat gebeurt nou eenmaal met mijn werk. U kunt maar beter gaan, want mijn werkgever komt zo naar buiten en ze zal u ongetwijfeld aangeven bij de veldwachter.’

‘Omdat ik in de tuin sta?’

‘Omdat u haar keukenhulp lastigvalt.’

‘Ik had gelijk. Je bent een baantje gaan zoeken.’ Hij snoof. ‘Ik had me nooit gerealiseerd dat jij in staat bent om zulk werk te doen, Thea. Hoewel ik vermoed dat jij het nodig vindt om jezelf elke dag uit te putten om de schuldgevoelens die je gegarandeerd voelt weg te drukken.’

‘Ik heb geen schuldgevoelens, meneer.’

‘Natuurlijk niet,’ mompelde hij. ‘Daar heb je een hart voor nodig.’

Dat stak een beetje. Ik probeerde niet aan zijn moeder te denken en aan wat mijn afwezigheid met haar had gedaan. Om eerlijk te zijn, had ik niet veel aan lady Edith gedacht en ook niet aan wat zij moest voelen. Het was een verrassing om te horen dat het haar hoe dan ook iets had gedaan. ‘Ga nou maar weg, Ben—’ *Stommeling!* Hij had me. Ik deed mijn best om mijn blunder te maskeren. ‘Ik bedoel, ik *ben* hier niet van gediend. Gaat u alstublieft weg. Ik heb u niets meer te zeggen.’

De glinstering in zijn ogen maakte duidelijk dat ik mijn blunder niet goed genoeg had weten te maskeren. Tijd voor een afleidingsmanoeuvre. Ik liep verder de tuin in en liet me op mijn knieën zakken, waarna ik bietjes uit de aarde begon op te graven en ze in mijn schort verzamelde. Benedict keek stilzwijgend toe terwijl ik aan het werk was en zijn aandacht werkte me op mijn zenuwen. Toen ik weer opstond, was dat met een hernieuwde vastbeslotenheid om de man zo ver mogelijk bij Brumley vandaan te krijgen.

Benedicts hand op mijn arm hield me zachtjes tegen. Ik hield mijn adem in, me bewust van de warmte van zijn aanraking. Het was waarschijnlijk de hitte van een opvlammende razernij die werd overgebracht van zijn hand naar mijn arm, maar ik hield toch even stil.

‘Ik zal vandaag niet verder bij je aandringen, Thea. Maar ont-hou twee dingen: Ik ga niet uit Brumley weg voor je met me meegaat. En je zult me er nooit van kunnen overtuigen dat je iemand anders bent.’

Ik reageerde niet op die opmerking. Wat had het voor zin? De woorden wezen op een intimiteit waar ik me ver van wilde houden. En ik had mezelf verraden toen ik zijn naam noemde, dus we wisten allebei precies wie ik was.

En toch was ik te koppig om zomaar mijn nederlaag te aan-vaarden.

‘Dan hoop ik dat u een fatsoenlijk onderkomen zult vinden.’

Als u wilt wachten tot ik met u meega, komt u nooit meer uit Brumley weg.'

Hij liet mijn arm los en zijn ene mondhoek ging iets omhoog. Hij keek naar het grote huis achter ons. 'Dit is de residentie van familie Fuller, of niet?'

Er hoopte zich een kille angst op rond mijn middenrif. We bevonden ons in Leicestershire, mijlen bij Londen vandaan, waar ik op school had gezeten, en zelfs nog verder weg bij het huis van Benedict in Cumberland. Hoe kende hij in vredesnaam een voorname familie uit Brumley?

Zijn glimlach had iets listigs en was nogal frustrerend. 'Ik denk dat ik maar gewoon hier blijf.'

2

Thea

De rest van de dag zag ik geen teken van leven van Benedict meer, maar toen de bedienden naar beneden kwamen om het diner voor familie Fuller te halen, waren ze geïrriteerd.

‘Er is nog een late gast voor het eten bij gekomen,’ zei Tom. ‘Een echte heer.’

Benedict. Dat moest wel. Hoe was hem dat gelukt? Het had me nogal verbaasd dat hij de naam van mijn werkgevers kende. Maar dat hij hen goed genoeg kende om een uitnodiging te krijgen om te blijven? Dat was belachelijk.

Het sloeg helemaal nergens op. Ik kon er maar beter midden in de nacht vandoor gaan.

Maar waar moest ik naartoe?

‘Hoe ziet die heer eruit?’ vroeg ik aan Tom, terwijl de kokkin boos door de keuken beende om ervoor te zorgen dat er genoeg soep in de terrine zat en er voldoende brood en ham op de schalen lag.

‘Een lange vent,’ antwoorde Tom. ‘Krullend haar. En aan zijn kleding te zien, zit zijn familie goed in de slappe was.’

Dat klonk als Benedict. Ik knarste met mijn tanden. Als hij meeat, had ik genoeg tijd om de keuken schoon te maken en mijn schamele bezittingen bij elkaar te zoeken voordat ik kon ontsnappen. Ik keek naar de kokkin; de gehaaste blik in haar ogen raakte me. Ik kon niet zomaar vertrekken zonder iets tegen haar te zeggen. Ze had zo veel taken en niemand anders die

haar hielp. Ik kon het niet maken om haar in de steek te laten.

Toen de bedienden eenmaal waren vertrokken en de stilte in de keuken weer terugkeerde, keek de kokkin me aan en haar bruine wenkbrauwen kropen naar elkaar toe. 'Je hebt nog steeds meel op je gezicht.'

'Ik zal het schoonmaken.' Misschien buiten, nadat ik de kans had gehad om mijn spullen bij elkaar te pakken... als ik mezelf er tenminste toe kon zetten om haar achter te laten.

Ze keek naar de pan met aangekoekte soepresten en de vuile vaat die her en der door de keuken slingerde. 'Nou ja, nadat je deze troep hebt opgeruimd.'

'Goed, mevrouw.' Dat was te verwachten. De afwas doen was veel werk en het minst favoriete onderdeel van al mijn werkzaamheden hier. Mijn gegoede opvoeding werd het duidelijkst zichtbaar in mijn ondermaatse schrobben van de pannen.

De kokkin liet mij aan de afwas beginnen, terwijl zij aan een lange tafel kleine slokjes van haar thee nam en het daarna voor gezien hield en naar bed ging. Ze liep met de trage gang van een vrouw die al te veel jaren elke dag te lang op haar benen stond.

De maaltijd boven was al lang afgelopen en ik was nu alleen – de enige keer dat ik me helemaal kon ontspannen, ondanks de berg afwas die voor mijn neus stond. Meneer en mevrouw Fuller hadden na het diner nooit iets nodig en hun maaltijden werden gekenmerkt door eenvoud, frappant voor een deftige familie. Maar dat zou kunnen veranderen als Benedict van plan was om lang te blijven. Na hier twee weken te hebben gewerkt, had ik nog geen diner meegemaakt waarbij familie Fuller een gast aan tafel had, tot vanavond, dan.

Ik keek op naar het plafond en fronste mijn voorhoofd.

Waarom uitgerekend *hij*? Waarom moest Benedict Bal Gehakt Bradwell nou precies langs de tuin rijden toen ik me daar bevond? Ik kon de tussenkomst van het lot niet echt waarderen. Maar wat nog vreemder was, was dat hij er zo hardnekkig op stond dat ik met hem mee naar huis ging. Ondanks dat zijn moeder, lady Edith, me in huis had genomen toen ik naar Engeland

was teruggekeerd, had ze geen enkele juridische verplichting tegenover mij. Toen mijn moeder een jaar na de dood van mijn vader ook overleed, werd ik naar mijn oom gestuurd, die me direct had doorgestuurd naar het huis van mijn peetmoeder, lady Edith. Ze had me in huis genomen en me een gezin en een thuis gegeven, maar ze was niet verantwoordelijk voor me. Nee, de enige persoon die ook maar enige claim op me kon leggen, was mijn voogd, oom Northcott, die de oudere broer van mijn vader was en het nauwelijks iets kon schelen waar ik uithing of hoe het met me ging. Ik was alleen op deze wereld en moest het zelf maar zien uit te zoeken.

Ik zette iets te wild een kom in de gootsteen en er spetterde sopwater op mijn gezicht. Het droop in klodders van mijn wangen op mijn schort en doordat het water zich met de resten meel op mijn gezicht vermengde, vormde het een zeepachtige pasta. De donkere ramen en stille keuken maakten duidelijk dat het niet vroeg meer was en ik was blij dat ik geen toeschouwers had. De bedienden hadden het vieze servies en bestek naar beneden gebracht en waren al naar bed.

Ik vulde een nieuw teiltje met water uit de pomp en doopte er een schone lap in, waarmee ik nauwkeurig de meelpasta probeerde weg te poetsen. Wat deed ik hier eigenlijk? Wie probeerde ik nou voor de gek te houden? Ik was niet geschikt voor een baantje in de keuken. Een deftige echtgenoot was geen optie voor mij en een fatsoenlijke man – misschien een boer of winkeleigenaar – zou nooit zijn opwachting maken in de ingewanden van het huis van familie Fuller.

Plots zag ik vanuit mijn ooghoeken een schaduw bewegen. Benedict leunde loom tegen de muur en mijn innerlijke verdedigingsmuur kwam meteen overeind, alsof mijn lichaam zich schrap zette tegen de komende strijd.

Mijn schouderpijnen spanden zich en ik mat me weer het platte accent aan. ‘U mag hier eigenlijk niet komen, meneer. Als u iets uit de keuken wilt hebben, moet u de bel gebruiken.’

‘Maar het zou nogal vreemd overkomen als ik belde met de

vraag om me de keukenmeid te brengen, of niet?’

Ik wierp hem een vernietigende blik toe. ‘Het zou niet uitmaken, omdat ik nooit naar u toe zou komen.’

‘Zou jij een verzoek van een gast van je meester naast je neerleggen? Is het niet de plicht van een dienstmeisje om te *dienen*?’

Ik slikte de walging die in me oprees weg. En dan te bedenken dat ik ooit gevoelens voor deze man had gehad. Weerzinwekkend. ‘Wat moet je, Benedict?’

Er gleed een verraste blik over zijn gezicht, snel gevolgd door opluchting. ‘We laten de façade dus vallen?’

‘Het is duidelijk dat je weet wie ik ben. Ik heb veel moeite gedaan om te verdwijnen, dus het voelt aan als een wrede speling van het lot dat je hier op me bent gestuit. Wat me *niet* helemaal duidelijk is, is waarom je hier blijft. Behalve dan dat ik me realiseer hoezeer je ervan geniet om mij te treiteren.’ Ik begon zachter te praten. ‘Het maakt ook eigenlijk niet uit. Misschien worden je redenen om me niet met rust te laten uiteindelijk toch duidelijk.’

Hij ging rechtop staan en negeerde mijn bijtende opmerking. ‘Ik ben niet toevallig op je gestuit, Thea. Nou ja, dat is wel zo, maar pas nadat ik het halve land naar je had afgezocht. Mijn zoektocht leidde me bijna een week geleden naar Brumley, maar jou vinden was een verhaal apart.’

Was hij naar me op *zoek* geweest? Dat kon niet waar zijn.

Ik richtte mijn aandacht weer op de afwas. Ik moest verder, anders zou ik heel de nacht in de keuken staan. ‘Verwacht je nou echt dat ik geloof dat jij van alles overhoop hebt gehaald om *mij* te vinden?’

‘Dat is de waarheid. Hoewel je niet zo achterdochtig hoeft te doen. Ik heb het niet gedaan omdat ik nou zo’n goed hart heb.’

‘Nee, natuurlijk niet. Daar moet je namelijk een hart voor hebben.’

Benedict schudde zijn hoofd en wreef over zijn gezicht. ‘Die heb ik verdiend. Je moet weten dat ik spijt heb van die gemene opmerking, vandaag in de tuin, zodra hij over mijn lippen rolde.’

Ik ben maandenlang naar je op zoek geweest en heb allerlei tips van je vriendinnen en kennissen nagetrokken, die me allemaal op een dood spoor zetten, en ik stond op het punt om het op te geven.'

Binnen in me begonnen de schuldgevoelens zich te roeren en leken zich om mijn middenrif te wikkelen. Doelbewust wierp ik me op een flink aangekoekte soepterrine. Om eerlijk te zijn had ik me niet gerealiseerd dat iemand zich genoeg om mijn verdwijning zou bekommeren om aan zo'n uitgebreide zoektocht te beginnen. Behalve dan lord Claverly, natuurlijk.

Ik zweeg en keek in de blauwe ogen van Benedict. 'Wie heeft jou gestuurd?' Als hij zijn neef zou noemen, zou ik in staat zijn om een plons sopwater over hem heen te gooien.

'Niemand.'

'Maar je zei –'

Zijn blauwe ogen richtten zich op mij, hoewel hij zich doelbewust een ontspannen houding leek aan te meten. 'Ik heb niet naar je gezocht vanwege mijn goede hart, maar niemand heeft me gestuurd. Mijn moeder maakt zich vreselijke zorgen sinds we bericht van mevrouw Moulton kregen dat je haar school hebt verlaten. Mijn moeder begreep niet waarom je je toevlucht niet bij haar zocht. En hoewel ze dat niet hardop heeft gezegd, ben ik er vrij zeker van dat ze mij daar de schuld van geeft.'

Als dat waar was, zat lady Edith er niet helemaal naast. En dat was nog niet het hele verhaal. Ik schraapte mijn keel. 'In dat geval waren je motieven veel egoïstischer dan je liet blijken. Zoals gewoonlijk.'

'Jou vinden om mijn moeder blij te maken?'

'Mij vinden om jouw schuldgevoel weg te poetsen.'

Hij leunde naast me tegen het aanrecht en sloeg zijn armen over elkaar. Er verscheen een frons tussen zijn ogen. 'Ik vermoed dat je geen ongelijk hebt, hoewel ik mijn onvermoeibare jacht op jou eerder als altruïstisch dan als egoïstisch zie. Ik kan echter niet ontkennen dat mijn schuldgevoelens me hebben aangespoord.'

Het was veel moeilijker om boos te blijven op deze kant van

Benedict. De zeldzame momenten dat hij de wapens neerlegde en bereid was om zich te laten verleiden tot een rationeel gesprek, waren de enige momenten dat ik niet de neiging kreeg om hard op zijn voet te stampen en mijn frustratie uit te schreeuwen.

Ja, dat was een kinderachtige reactie. We hadden elkaar als kinderen ontmoet en ik geloofde niet dat onze relatie veel volwassener was geworden.

‘Ga je met me mee terug naar Chelton?’ vroeg hij. ‘Mijn moeder zal blij zijn je terug te zien. James is ondertussen getrouwd, dus er woont nu ook een andere jonge vrouw. Ik denk dat je haar wel mag.’

Het plaatje dat hij schilderde, was bijzonder aantrekkelijk. Mijn handen deden pijn van het onophoudelijke schrobben van de pannen en van het hete water en van het deeg kneden en van het in de tuin van de keuken werken en van alle andere taken die ik hier moest verrichten. Mijn schouders gingen door de uitputting steeds meer naar voren hangen. Het was een onmogelijke situatie. Maar als ik naar Chelton terugkeerde, zou ik worden overgeleverd aan lord Claverly en *dat* zou niet gebeuren.

‘Ik kan hier niet weg. Ik werk hier en er zijn mensen van mij afhankelijk.’

‘Onder een valse naam,’ zei hij. ‘Ze vinden je nooit terug in Chelton.’

‘Dat is inderdaad niet aannemelijk, nee, maar het zou niet goed zijn om zomaar te vertrekken.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Maar dat maakt hoe dan ook niet veel uit. Ik ben niet van plan om hier weg te gaan. Ik ben hier tevreden.’

Hij snoof.

‘Dat is *echt* zo,’ hield ik vol. ‘Het is goed werk. Ik blijf voornamelijk in de keuken, dus niemand in huis kent me echt en ik ben...’

‘Ja?’

Ik peuterde het woord los en het leek van me af te scheuren, als een vogel die wordt vrijgelaten. ‘Veilig. Ik voel me hier veilig.’

‘Wat een onzin, Thea. Je zou in Chelton ook veilig zijn. Het is bijna een fort.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik kon niet alle redenen voor hem opsommen waarom ik veiligheid had gevonden in een keuken in Leicestershire, omdat hij ze geen van alle zou begrijpen. Vooral niet dat lord Claverly's dikke vingers tijdens mijn laatste diner op Chelton voor ik naar school ging over de rug van mijn jurk waren gegleden, waardoor de kou me om het hart sloeg. Die zeer onprettige ervaring had zich in de salon voorgedaan, waar we omringd werden door andere mensen. Hoe zou de graaf zich in de privacy van zijn eigen huis gedragen, wanneer er niemand bij was? Ik wist hoe mannen als hij zich gedroegen. Ik had mijn vader dezelfde soort dingen zien doen en zijn vrienden waren precies hetzelfde.

Ik wilde een echtgenoot. Een *bescheiden* echtgenoot. En die vond je niet in de balrooms van Londen of in de eetzaal van lord Claverly. Ik was dankbaar voor wat lady Edith voor me had gedaan, zelfs toen ze moeite had gedaan om te regelen dat lord en lady Claverly me tijdens het uitgaansseizoen zouden begeleiden. Ik kon die ruimhartigheid echter niet aanvaarden, niet als dat tot een gekooid leven zou leiden.

'Dat begrijp jij toch niet, Benedict,' zei ik uiteindelijk.

'Dat is nogal duidelijk.'

'Dus je houdt dit geheim? Vertel je niemand waar ik ben?'

Hij wilde al tegen haar in gaan. 'Maar –'

'Je kunt lady Edith vertellen dat ik veilig ben en het naar mijn zin heb. Ik had gehoopt dat mijn brief aan mevrouw Moulton dat effect had gehad. Ik wil niet dat ze zich zorgen maakt.'

Er gleed een sombere blik over zijn gezicht. 'Dat is niet genoeg. Ze is niet tevreden tot ze met haar eigen ogen heeft gezien dat je gezond en wel bent. Wist je dat ze mevrouw Moulton naar Chelton heeft laten halen, zodat ze de vrouw persoonlijk kon ondervragen?'

Ik hapte bijna onhoorbaar naar adem. Dat leek nogal overdreven... behalve dan dat ik wist dat lady Edith daar niet met een rijtuig heen zou gaan, omdat ze erg veel last van wagenziekte had. Ik begreep wel dat het daarom logischer was dat ze mijn

directrice naar haar toe had laten komen.

‘Ik heb een briefje achtergelaten, zodat niemand zich zorgen hoeft te maken.’

Er verscheen een wrange glimlach op Benedicts gezicht. ‘Misschien heeft de vaagheid daarvan alleen maar tot nog meer zorgen geleid.’

Ik boog me naar voren en leunde met mijn ellebogen op de rand van het aanrecht. Ik had er een zootje van gemaakt. Hoe moest ik dit rechtekken? Ik had vooral lady Edith geen pijn willen doen.

Ik keek Benedict aan. ‘Denk je dat ze gerustgesteld zal zijn als ze me persoonlijk ziet, om zich ervan te overtuigen dat het goed met me gaat?’

Hij ging rechtop staan. ‘Ja, dat denk ik wel.’

‘Als ik met je meega, ben ik mijn baan kwijt.’

‘Die heb je niet nodig als je met me meegaat.’

Ik schudde mijn hoofd, kwam overeind en keek hem strak in zijn blauwe ogen – mooi maar gevaarlijk. ‘Ik zou kunnen overwegen om de reis naar Chelton te maken, zodat je moeder zich geen zorgen meer maakt, maar ik ben niet van plan om daar te blijven.’

Zijn gezicht verhardde zich. ‘Waarom moet alles bij jou altijd zo moeilijk zijn?’

‘Moeilijk bij *mij*? Waarom moet jij met mij altijd overal om strijden?’

Benedict draaide zich naar me toe en een van zijn handen greep het aanrechtblad stevig vast, zijn boze blik strak op mij gericht. Ik was niet van plan mijn ogen af te wenden. Mijn ene hand hield een kom boven de gootsteen om schoon te maken en de andere liet water op de grond druipen. Mijn borst ging tegelijk met de zijne op en neer en ik vroeg me af hoeveel gezond verstand ik overboord moest gooien om *waar* dan ook met deze man naartoe te gaan.

Hij sprak alsof hij zijn woorden tussen opeengeklemden kaken door moest persen. ‘Als ik wacht tot jij je ontslagbrief hebt

ingediend, kom je dan met me mee naar Chelton om met mijn moeder te gaan praten? Niemand verwacht van je dat je daar voor altijd blijft, maar ik neem aan dat je haar wel toestaat om je onder haar hoede te nemen.'

Onder haar hoede? Of onder de hoede van die ellendige neef van Benedict, die viezerik van een lord Claverly? Ik haalde diep adem en knikte. 'Daar kan ik in meegaan.'

Zijn schouders ontspanden zich zichtbaar. 'Mooi.'

'Ik ga met je mee,' vervolgde ik, 'maar op één voorwaarde.'

De Bradwells

II

Ik, Dorothea Northcott, heb werkelijk alles gedaan om maar af te zijn van de avances van een gretige graaf, zelfs weglopen van school en een betrekking zoeken onder een valse naam. Maar het werk is zwaarder dan gedacht en de kans die ik nu krijg om terug te keren naar een comfortabel leven zonder kapotte handen en kringen om mijn ogen vind ik nauwelijks te weerstaan.

Het probleem: de uitgestoken hand komt van Benedict, een kwelgeest uit mijn jeugd en kortstondig voorwerp van mijn verliefdheid – en dat laatste mag hij nooit te weten komen.

Kasey Stockton schrijft voornamelijk Regency-romans, al schrijft ze als fan van *happily ever afters* ook graag feelgood die in het heden speelt. Haar boeken bevatten de perfecte mix van humor en romantiek. Met haar hartverwarmende historische serie *De Bradwells* volgt *Een dwarse bruid op Een ongehoord huwelijk*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3665 7

9 789029 736657

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT